

ANJA
ERÄMAJA

JOKU
MENEE

AINA
ENSIN

—
WSOY

ANJA
ERÄMAJA

-

JOKU
MENE
AINA
ENSIN

WERNER SÖDERSTROM OSAKEYHTIO · HELSINKI

© ANJA ERÄMAJA JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
978-951-0-50345-4
PAINETTU EU:SSA

Auringon nopea liike vasemmalta oikealle. Päivien puristuminen päivien väliin. Rakentaa ja rakastaa.

Rakentaa ja rakastaa. Rakentaa ja rakastaa.

Purkaa ja rakastaa, purkaa ja

Aurinko tulee takaisin täysin pyöreänä, sen pyöreämpi ei voi olla.

PUUTARHA

Mikä tilaisuus!

Kenttää on.

Harva se päivä näin tiheä.

Kas, pieni aikuinen lapio kädessä, kaivaa
daalian mukuloita maasta.

Se olen minä.

Varsista ei saa tukevaa otetta, kuihtuneet, mustuneet,
pakkasen puremat hitulat.

Mutta juurakot, jos hiukan huolta pitää, talvehtivat,
versovat taas keväällä, kuin siinä ei olisi mitään ihmeellistä.

Jatkan siitä mihin äiti jäi.

Ihmeellistä on kun omena syöksyy puuhun.

Kun daalian nuppu nielaisee mehevän punaisen kukan, vihreä sytytyslanka
pakenee mullan alle.

Tuulessa heiluu pellin pala, valo taittuu miten sattuu, häikäisee hetken.

Kevätjuhlat, kidoista ampaisevat äänet, virret, laulut, kuopista sinkoilevat sanomat, valoa himoitsevat suuntimet, huulet, releet, kuin ensimmäistä kertaa, kuin oivallus, havahtuminen, jokainen tila on poikkeustila, huutomerkkien aika, pystyaika, vertikaali, lehtikaali, ruusukaali, eläköön kaalit, ja akileijat, uskolliset perennat, kirjavia, korvaavia kokemuksia, pieniä ekosysteemejä, pienen pieniä plänttejä, joita voi koettaa hallita, mooseksenpalavapensas, se tosiaan syttyy ja palaa.

Pieni aikuinen lusikka kädessä, kilistää kahvikupin kylkeä.
Hänellä on jotain minkä opetteli by heart.
Hän lausuu nyt runon, sen, jossa lapsi kyselee mikä metsässä huhuu,
ja äiti vastaa: sehän on metsän sielu, jota nyt soittelee tuulet.
Sen, jossa lapsi kysyy, soivatko hällekin kohtalon kellot kun ikää tulee
ja äiti nyökkää, kyllä vain, silloin sä ymmärrät ihmisten itkut ja äitisi nyyhkyt,
äitisi väsymyksen, pelot, estot, epävarmuuden, ahdistushäiriön ja,
hän pitää pienen tauon, hörppää kahvia,
hän on muistamisen ja unohtamisen asiantuntija, hän lausuu pitkän runon,
sen, jonka lopussa lapsi lohduttaa äitiä: ethän itke,
kun kaikki nää kukkaset annan sulle ja vesiasiaas kannan.
Hänelle taputetaan.

Ihmeellistä on kun kevätkaiahonkukan pienet siniset teriöt sulkeutuvat,
heleän vihreät, herttamaiset lehdet katoavat maan uumeniin,

huhti, maalis, helmikuu, hangesta pöllähtää hiutaleita, lumen alla lunta.

Äiti katoaa. Haurastuu, huokoistuu, murentuu, nyhtöäiti. Äitirakennelma sortuu.
Hajoaa, leviää häilyvään holtittomaan, omalakiseen olemattomuuteen.
Äiti katoaa, sulkee ulos sitkeän, säällisen, turvallisuushakuisen maailman,
avaa kuitenkin suun, haarukallinen kiusausta. Äiti katoaa kiihtyvällä vauhdilla,
istuu pyörätuolissa, katsoo ohi, olet myöhässä cd-levyinesi, kutiminesi,
kukkinesi, olympialaisinesi, Suomi sai kultaa -ilosanominesi, äiti ei kuule,
ei ymmärrä ihmisen puhetta, kultaa. Äiti menee pois liikkumatta mihinkään,
kevenee muuttumalla raskaaksi, hoitaja mainitsee nosturin, pitäisi hankkia sellainen
sänkynosturi, emmehän halua riskeerata, putoaminen, romahdus, televisiossa
sadanneljänkymmenen metrin ilmalento, äiti ei innostu, miksi pitäisi,
ei se suomalainen ollut, se oli joku serbi, ei se vitsi ollut, se oli yritys lentää.
Kallistat nokkamukia, maito virtaa äitiin, katoaa, äiti hyvästejä jättämättä,
hamuaa vielä jotain, haluatko kamman, hiuspannan, kettukarkin?
Äiti katsoo kättään, tuijottaa kuin hämmästyen, miten se liikkuu ilmassa,
miten se onkin niin toisesta päästä irti

Suurmielemme saatto, hetkien johdatus tästä seuraavaan, uneksunnan opettelu, soinnukas, upottava ajelehtiminen, perhosten hentoiset ruumiinosat, gammayökkönen pureskelee aamua paloiksi, ahnas koitto.

Siivilöityminen, neuvokkuus, kevyin jouhin kirjoutuvat helmiäismehiläiset, syttyy sarvekkaiden valoisa ensihetki, johtimet ritisevät, nätkelmä välkkyä, omenapuun oksalla kaunis raakile.

Huimia hyppyjä. Raparperien laskeutumiskentät, etanoiden hyvinvointialueet, yksi lehti on kääntynyt. Kottikärry, harsoja, huntuja, usvaa. Leijuvia laivoja, leijuvia vauvoja vadelmapensaan yllä.

Minä jatkan tästä, kohta on lämmin. Mene sinä vaan, en taistele myllyjä,
en maansiirtokoneita vastaan, en kinaa papin, en patologin kanssa.
Mene vaan, et vie sydäntäni, jatkan sykkimistä, jatkan
kantapään loppuun, otan paikkasi ja puikkosi, päätän sukkasi, päätän
miten sinut puetaan, palautan lainakirjat. Onko muuta palautettavaa, kunnia?
Kerron sinusta kultakirjaimin, ne kaiverretaan kiveen.

Hänkin halusi lentää, päästä taivaaseen.

Kas, kioskin nurkalla huojuu ihmisiä,
hiljainen disko, haluan huojua mukana.
Elää, se on tullut selväksi.

www.wsoy.fi

82.2

ISBN 978-951-0-50345-4